



Rami Turtiainen
mecapina-so-mekapina

mekapina-so-mecupina

© 2017 Turtiainen, Rami

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-912-2

Henkilögalleria, tai jokin fragmentti:

F_____ N_____ M_____ T_____

J_____ H_____ R_____ T_____ B_____ R_____

L_____ W_____ J_____ S_____ A_____

J_____ S_____ B_____ B_____ V_____ K_____

V_____ K_____ D_____ I_____ D_____ D_____ T_____

A_____ R_____ W_____ I_____ A_____

P_____ d_____ L_____ I_____ G_____ W_____ J_____

V_____ S_____ A_____ S_____ H_____ T_____ J_____ T_____

C_____ M_____ B_____ P_____

S_____ N_____ T_____ H_____ J_____ S_____ P_____ P_____ V_____ P_____

H_____ H_____ M_____ L_____

G_____ S_____ G_____ O_____

K_____ H_____ V_____ -M_____ L_____

I_____ B_____

M_____ P_____

S_____ V_____

me!

Pinoan laatikoita,
laatikoita täynnä tyhjänpäiväisyyksiä
eikä pinoa saa hajoamaan
ei, vaikka satunnaisotannalla vetäisi pois niistä minkä tahansa,
sillä halvoista lupauksista, Hengen prostituutiosta,
tai näivettyneestä konsensushakuisesta nuoruuskokemusten muistelusta
syntyy tuskin mitään
minkä poistaminen tautologialta haisevista illanvietoista
järkyttäisi,

vaurioittaisi
sisällöllisesti tyhjän rakennelman perustuksia.

Eikä moisen ladelman työntäminen verkkokellarin pimeimpään nurkkaan
ja sieltä pesänjakajien myötä jätelavalle aiheuttaisi kaipuuta
muutamaa omahyväistä marttyyrinkyneltä enempää,
jotka hunajamarinoituina suolaisina pisaroina vuodatetaan
itseaiheutettujen hiertymien lomitse
ainoastaan muodollisen rakenteen takia

muodon, joka ansaitsee
lähinnä perinteen vuoksi
muistolaatalleen juhlapäivinä viedyn hautakynttilän.

Sanot minua kynnikoksi, mutta
veden pinnasta heijastuva havupuiden impressionistinen siluetti todistaa toisin.

Alakerrassa,
 kun sieraimistani juoksee merivesi ja ihoni
huokokset sylkevät kuonaa ja kun kaikki tapahtuu
hoidoista huolimatta
 tai niiden vuoksi,

käy joskus siten, että lännen ja pohjoisen välissä vuoksi kohtaa luoteen.
Minä

 pyrin ylös
luoteeseen,
mutten siksi, että tahtoisin korkeammalle, vaan voidakseni hengittää,
täyttää keuhkoni edes silloin, kun kuun vetovoimasta hämmentyneet
Dionysos ja Apollon vetäytyvät yllättäen murtoveteen rakastelemaan.
Teko on yhtä lattea kuin ylikansallisen kahvilaketjun keskiarvo-ostos,
tai se ikkunalaudalla pölyttyvä keraaminen matkamuisto josta lohkesi pala
jo kotimatalla ja jonka kyöneleet silmissäsi korjasit huolimattomasti pikaliimalla.

Mutta tylsistyminen arjessa tulee ymmärtää vapaudeksi,
vapaus onnellisuudeksi, onnellisuus joksikin irralliseksi kaikista niistä rakenteista

joihin teologit,
filosofit ja sileähuuliset hyvinvointiblogistit yrittävät sitä vuorollaan pakottaa.

Huoneentaulu: "Vain tylsistynyt voi hengittää,
sillä arki on onnellisuuspuheen antihistamiini."

Systolinen painajainen,
verenpunainen yö, lakanat
jotka pikkutuntien aikana pestään hikikarpaloilla ja joiden lomitse isketään suonta
eikä pelko taitu, vaikka mittarit todistaisivat toisin.

Sinä kasvoit sisälläni. Viestit ajoittain tulostasi kohteliaiin, vetäytyvin elein.

Uskoin, kielsin, uskottelin, arvailin.

En tiennyt, kuulostelin, tiesin ja vastustelin.

Hyväksymättömyyden voi ymmärtää muttei hyväksyä.

Näin sanovat erityisherhät kokemusasiantuntijat,
sillä palstan pituus ei ole ongelma nykyviestimissä
eikä kaupunkiviljelijöiden puistoplantaaseilla.

Ja minä söin.

Söin koko läntisen Euroopan orgaanisen julistuksen, ultrajuoksin höyhenenkevyenä
poikki kansallispuistojen ja meditoin itselleni antiprofaanin rauhan,
kun samaan aikaan vierustoverini kumosi sisäänsä kestikievarin toisensa jälkeen.

Nyt me makaamme,
hän rakastelun jälkeisessä raukeuden hybriksessä
onnellisten lintujen untuvista tehdyn peitteen alla,
minä hengityskoneessa puhekyvyttömänä.

Sinä kasvoit sisälläni. Etkä enää aikoihin viestinyt kohteliaasti.

Vesikidutuksesi, sähköshokkisi ja muut pikkunäppäryytesi olivat pientä sen rinnalla,
kun lopulta lopetit viestimisestä kokonaan.

Tiesit tarkalleen sen helpotukseksi kuvittelemani narun, josta vetää
ja solmit sen toiseen päähän lompakon.

Sitten kävit metsän reunaan odottamaan saapumistani.

Löysin kadoksissa olleet avaimeni, joita en tiennyt kadottaneeni.
Helpotuksen lämmin aalto saa jalkani vavahtelemaan.
Miksi tällaisten hetkien taltioiminen ei käy laatuun
kaiken kateissa olevan aiheuttama paniikki sen sijaan olevan vallitsevaa

ja ikuista?

Sillä tapahtuuhan näitä,
kadotettujen löytymisiä
aina silloin tällöin.

Karkeasti rasteroitunut kuva maitopurkin kyljessä voi todentotta raottaa hetkeksi verhoa,
jonka taakse totuus on nuoruuden ahdistuksessaan paennut.

Eikö juuri sen tajuaminen, että tietämättäsi kadoksissa ollut voi löytyä sattumalta
ole allegoria lohdulle?

Lohdulle, joka vielä järven koskematonta talvista pintaa johdattaa
salaperäistä analogista reittiään pienen jäätyneen mutta suojaosan saaren reunaan
jossa Armo asuu
ja on valmis kainosti nostamaan pienen arkun kantta sille, joka ymmärtää olla hiljaa.
Pakkanen jylisee etäisissä puunrungoissa,
kansi avataan ja arkun sisältä nousee Vapahduksen höyrystyvä ja raskas Hengitys.

Ilta alkaa pimetä ja on aika lähteä samaa reittiä takaisin.
Jottei katoaisi,
kadottaisi samalla juuri näkemäänsä.

Itseään....

Kokoelman runoissa itsensä viiteryhmistä ulkopuoliseksi kokeva subjekti havainnoi maailmaa, jossa arkikeskustelusta, sosiaalisesta ja institutionaalisesta mediasta ja poliitikkojen puheenvuoroista on muodostunut vallankäytön diskurssien ja kirjavien arvolatausten uuskäsitteiden temmellyskenttä; maailma, joka kriisien keskellä yrittää pakottaa jokaisen omaan kuplaansa.

Samanaikaisesti kokija kaipaa tavallista arkea, reflektoi itseään ja yrittää kehittää ajatteluaan karsinoiden ulkopuolella.

Ympäröivän todellisuuden alistaessa eskapismiin ja kyynisyyteen, on naiivi toivo ankkuroitunut lapsiin, filosofiaan ja taiteeseen.



BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi